

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: S. N.,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. JMK 81119/2017, sp. zn. S-JMK 42666/2017/OD/Př,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 7. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2017, č. j. JMK 81119/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 6. 2. 2017, č. j. ODSČ-37940/16-30, jímž byl žalobce uznán vinným ze správních deliktů provozovatele vozidla podle zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ke kterým mělo dojít dne 6. 5. 2015 a 22. 9. 2015 u domu č. na ulici v
2. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Žalobce nejprve namítal porušení § 125g odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jelikož správní orgán souběžně stíhal žalobce pro nejméně 19 správních deliktů dle § 125f silničního zákona, přičemž drtivá většina z nich spočívala v parkování na údajném chodníku před domem č. na ulici v Ve společném řízení však správní orgán projednal toliko 2 správní delikty z celkového počtu, čímž došlo ke zkrácení práv žalobce.
3. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
4. Žalobce dále namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí stojí, že se měl jakožto provozovatel vozidla dopustit porušení § 10 silničního zákona. Žalobce jakožto osoba bez právního vzdělání proto šel do obchodu, otevřel si ÚZ, nalistoval silniční zákon a zjistil, že se zde hovoří o porušení povinnosti nemít lak vozidla zaměnitelný s vozy policie. Žalobce si je přitom stoprocentně jistý, že jeho vozidlo takto nevypadá a nikdy nevypadalo. Ve výroku by tedy mělo být lépe konkretizováno ustanovení, jehož porušení má zakládat protiprávnost stíhaného skutku.
5. Následně měl za to, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl všechny náležitosti, které v něm mají v souladu s § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona být, když vůbec neuvedl, zda údajným přestupkem došlo či nedošlo k nehodě. Rovněž namítá, že z výroku není vůbec patrné, jakým jednáním měl žalobce porušit zákon a zda takové jednání bylo v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona.
6. Podle žalobce žalovaný vůbec nezohlednil zákonná kritéria při ukládání sankce, nepřihlédl tak např. k polehčujícím okolnostem, jakými jsou např. přeplněnost okolních parkovišť a skutečnost, že stejným způsobem parkovalo mnoho dalších vozidel. Nijak neodůvodnil ani to, proč by recidiva či souběh měly odůvodnit uložení sankce na samém maximu rozpětí.
7. Ke zjištění, zda se jednalo o chodník či nikoli, podle něj nepostačoval pasport pozemních komunikací a správní orgán si měl vyžádat rozhodnutí silničního úřadu, ze kterého by bylo postaveno na jisto, zda se jedná o chodník či nikoli.

8. Žalobce zároveň namítal, že správní orgán neprokázal tvrzení, že jednání řidiče Pinkase nemělo za následek dopravní nehodu.
9. Uvedl též, že ve výzvě, která byla žalobci doručena, nebylo řečeno, jak mělo dojít k užití chodníku a popis skutku tak nebyl v souladu s § 125h odst. 4 silničního zákona, neboť výzva neobsahovala dostatek údajů k závěru, že skutečně došlo ke správnímu deliktu dle § 125f silničního zákona. Žalobce rovněž namítá, že pokuta 700 Kč ve výzvě nebyla nijak odůvodněna, a jedná se tak o projev libovůle.
10. Dále namítal, že správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhodoval podle právních předpisů účinných v době údajného protiprávního jednání, nicméně následně uvádí, že rozhoduje podle právní úpravy účinné do 19. 2. 2016. S ohledem na novelu silničního zákona č. 268/2015 Sb. správní orgán uváděl rozporné informace o tom, podle jaké časové verze právních předpisů rozhodoval.
11. Závěrem namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 9. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že jednotlivé uplatněné námitky nejsou důvodné. Zejména zdůraznil účelové uplatnění jednotlivých námitek až v rámci soudního řízení, neboť žalobce mohl pochybení správního orgánu prvního stupně namítat již v odvolacím řízení.
13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
14. V rámci provedeného dokazování byly čteny žalobcem předložené výzvy k úhradě určené částky a rozhodnutí Magistrátu města Brna. Žalobce u jednání dále vznesl námitku prekluze práva trestat žalobce za správní delikt. Jinak účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Prekluze

15. Soud se předně musel vypořádat s námitkou prekluze vznesenou u jednání. V této souvislosti považuje zdejší soud za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, ve kterém tento uvedl, že: „nepřehlédl, že po vydání shora uvedeného rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20, nabyl ke dni 1. 7. 2017 účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 127f silničního zákona, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik

odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnícké nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky pak v přechodných ustanoveních, in concreto § 112 odst. 2, uvádí, že „[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost.

16. Podle ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
17. Podle ustanovení § 125e odst. 5 téhož zákona se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby^{38c)} nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.
18. V nyní posuzované věci byl skutek I. spáchán dne 6. 5. 2015 a byl sdělen správnímu orgánu prvního stupně dne 23. 11. 2015, skutek II. byl spáchán dne 22. 9. 2015 a byl sdělen správnímu orgánu dne 16. 12. 2015. Řízení o obou skutcích bylo zahájeno dne 17. 1. 2017 a dne 6. 6. 2017 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce.
19. Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že k prekluzi práva stíhat žalobce nedošlo.

Společné řízení

20. Žalobce nejprve namítá porušení § 125g odst. 2 silničního zákona, jelikož správní orgán souběžně stíhal žalobce pro nejméně 19 správních deliktů dle § 125f silničního zákona, přičemž drtivá většina z nich spočívala v parkování na údajném chodníku před domem č. na ulici v Ve společném řízení však správní orgán projednal toliko 2 správní delikty z celkového počtu, čímž došlo ke zkrácení práv žalobce.
21. Absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námítky dostačující.
22. Z provedeného dokazování má soud za prokázané, že jemu předložené rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 8. 11. 2016 bylo vydáno dříve, než bylo zahájeno řízení v nyní posuzované věci a není tudíž důvod, aby o nyní posuzovaných deliktech a o deliktech uvedených v citovaném rozhodnutí bylo vedeno společné řízení. Z příkazu ze

dne 8. 1. 2016 (vydaného o rok dříve než bylo zahájeno řízení v nyní projednávané věci) nelze dovodit, zda na něj navazovalo nějaké další řízení, a soud tak nemá za prokázané, že byla vedena řízení, která měla být vedena společně. Navíc se v obou případech jedná o vozidla jiné tovární značky a jiného registrační značky.

23. V případě předložených výzev se jedná o tři skupiny výzev. První skupinu tvoří výzvy vztahující se k přestupkovým jednáním, za které byl žalobce postižen rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016, a platí tak pro ně shora uvedené.
24. Další skupinu výzev představuje jedna z výzev, které se vztahují k nyní projednávanému rozhodnutí, a tedy je pro posouzení společného řízení irelevantní.
25. Třetí skupina výzev se vztahuje k přestupkovým jednáním, které nekorespondují ani s uvedeným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016, ani s příkazem ze dne 8. 1. 2016, ani s napadeným rozhodnutím. V případě těchto výzev ale žalobce vůbec netvrdí, že by o dalším přestupku, který v podané žalobě uvádí, bylo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv.
26. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že *z „hlediska trestního práva tedy nebraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“*
27. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. Žalobce namítal paušálně dotčení svých procesních práv, nicméně z uvedené námítky ani z provedeného nelze dovodit, že by v případě projednávané věci došlo k souběhu přestupků tak, aby byla porušena zásada absorpce sazeb, neboť v konkrétní rovině jak tvrzení, tak důkazy o porušení uvedené zásady nebyly ze strany žalobce vzneseny.
28. Žalobní námitka proto není důvodná.

Zavinění

29. Následně žalobce tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny

základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.

30. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
31. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
32. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
33. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.

34. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabýly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
35. V této souvislosti je s ohledem na trvalí objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“
36. Ani tato námitka není důvodná.

Chybný výrok v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně

a. Uvedení pouze odkazu na ustanovení § 10 zákona o silničním provozu

37. Žalobce dále namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí stojí pouze, že měl jakožto provozovatel vozidla dopustit porušení § 10 zákona o silničním provozu, což považoval za nedostatečné, ustanovení, jehož porušení má zakládat protiprávnost stíhaného skutku, mělo být lépe specifikováno.
38. Citované ustanovení je ve výrocích I. až II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu“.
39. Soud je přesvědčen o tom, že žalobce v obchodě při čtení ÚZ jistě četl celé ustanovení § 10, tedy i ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které doslovně stanovuje, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
40. Se žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že podle ustanovení § 10 odst. 2 téhož zákona nesmí být barevné provedení jeho vozidla zaměnitelné s barevným provedením vozidla polici, avšak to nic nemění na tom, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný. Citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výroky I. a II. rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně sice neobsahují přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

b. Neuvedení náležitostí výroku – dopravní nehoda

41. Žalobce dále namítá, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl všechny náležitosti, které v něm mají v souladu s § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona být, když vůbec neuvedl, zda údajným přestupkem došlo či nedošlo k nehodě.
42. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný (viz níže). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
43. Podle názoru soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

c. Jízda po chodníku

44. Žalobce rovněž namítá, že z výroku není vůbec patrné, jakým jednáním měl žalobce porušit zákon a zda takové jednání bylo v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona. (jízda po chodníku).
45. Podle názoru zdejšího soudu tato část námitky týkající se vad výroku (opět) prvostupňového rozhodnutí není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“:

„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

46. Správní orgán prvního stupně ve výroku I. i II. shodně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
47. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo:
/skutek I./ v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno na pozemní komunikaci v dne 6. 5. 2015 v 8:12 hodin,
/skutek II./ v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno na pozemní komunikaci v dne 22. 9. 2015 v 22:45 hodin.
48. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis přestupkových jednání uvedením místa (.....), dne (6. 5. 2015, resp. 22. 9. 2015) a času (8:12 hodin, resp. 22:45 hodin) a způsobu spáchání (zastavení a nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
49. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*

50. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený ve výrocích rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
51. Argumentace žalobce pak zcela pomíjí to, že skutkové jednání je specifikováno mj. i způsobem spáchání, tj. „*neoprávněné zastavení*“. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Soudu proto z výroků není zřejmé, jak by žalobce mohl dovodit připuštění možnosti, že by snad bylo sankcionováno, že vozidlo po chodníku jelo, když z citovaného rozhodnutí jasně plyne, že se jedná o přestupkové jednání specifikované právě a jediné jako zastavení na chodníku.
52. Žalobní námitka poukazující na chyby výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není důvodná.

Výše uložené sankce

53. Žalobce dále namítá, že žalovaný vůbec nezohlednil zákonná kritéria při ukládání sankce. Žalovaný nepřihlédl tak např. k polehčujícím okolnostem, jakými jsou např. přeplněnost okolních parkovišť a skutečnost, že stejným způsobem parkovalo mnoho dalších vozidel.
54. Žalobce dále poukazuje na fakt, že žalovaný nijak neodůvodnil, proč by recidiva či souběh měly odůvodnit uložení sankce na samém maximu rozpětí.
55. Podle ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016, podle kterého rozhodoval o sankci správní orgán prvního stupně, platilo, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán (pro fyzické osoby ve spojení s ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem).
56. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu obsahuje jednak základní pravidlo, že správní orgán musí přihlédnout k závažnosti deliktu a následně dále demonstrativní výčet kritérií, ke kterým může (ne nutně musí) správní orgán přihlédnout.
57. Žalobcem odkazovaná ustanovení § 39 a 40 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, obsahují demonstrativní výčet polehčujících a přitěžujících okolností.
58. Správní orgán prvního stupně jasně uvedl, že při konkretizování sankce přihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Zabýval se podstatou deliktu provozovatele vozidla a principem proporcionality sankce provozovatele a možné sankce řidiče. Konstatoval, že existence (škodlivého) následku je vyloučena podmínkou nástupu odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu a zohlednil četnost porušení § 10 zákona č. 361/2000 Sb.

59. Soud má tak za to, že správní orgán zohlednil relevantní skutečnosti, neboť v případě správního deliktu provozovatele vozidla nenese provozovatel odpovědnost za přestupkové jednání řidiče, ale pouze za nedostatečně vigilantní plnění svých zákonných povinností souvisejících s výkonem jeho vlastnického práva, nelze k některým uvedeným zákonným kritériím přihlížet z podstaty věci.
60. Podle názoru soudu správního orgán prvního stupně správně zhodnotil jako podstatnou přitěžující skutečnost zvyšující uloženou sankci právě opakované porušování povinností provozovatele vozidla, neboť tato skutečnost jasně svědčí o vztahu žalobce k plnění svých právních povinností, resp. o způsobu jeho péče o vlastní majetek. Opakované páchání deliktního jednání soud považuje za důvod pro uložení sankce v horní polovině sazby i v její maximální výši. V souzené věci bylo opakované porušení povinností provozovatele prokazováno jednak samotným souběhem dvou deliktů a jednak i předcházejícím rozhodnutím o uložení pokuty za předcházející delikty.
61. Závěrem soud poukazuje na to, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
62. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně popsáno, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný excés ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou

sankci ve výši úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

63. Skutečnosti uváděné žalobcem, jako např. přeplněnost okolních parkovišť a skutečnost, že stejným způsobem parkovalo mnoho dalších vozidel, nejsou podle názoru soudu žádné polehčující okolnosti. To, že někdo další páchá stejný nebo obdobný delikt neznamená, že ho může páchat další osoba, resp. že takové jednání není trestné, či že je méně trestné. Stejně tak jako přeplněnost okolních parkovišť nedává účastníkům silničního provozu *bianco* šek k porušování pravidel silničního provozu. Je třeba si uvědomit, že s vlastnictvím vozu ještě není automaticky spojený právní nárok na parkování v místě, kde chci nebo potřebuji. Skutečnost, že nemůže řidič v dané lokalitě kvůli obsazenosti parkovacích míst zaparkovat, není důvodem pro to, aby bylo akceptováno porušování veřejnoprávních norem upravujících bezpečnost a plynulost silničního provozu. V opačném případě by totiž takové normy vůbec nebyly potřeba.
64. Tato žalobní námitka taktéž není důvodná.

Údajné ustavení vozidla na chodníku

65. Žalobce namítá, že ke zjištění, zda se jednalo o chodník či nikoli, nepostačuje pasport pozemních komunikací a správní orgán si měl vyžádat rozhodnutí silničního úřadu, ze kterého by bylo postaveno na jisto, zda se jedná o chodník či nikoli.
66. Krajský soud prostudoval obsah správního spisu a dospěl k závěru, že z fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno za účelem projednání přestupku řidiče vozidla, z nichž prvoinstanční orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je zřetelně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem a chodníkem a vegetací, bez ohledu na to, že se v místě nachází snížený obrubník, který umožňuje nájezd vozidlem na chodník. Z listin ve správním spisu je evidentní, že vozidlo stojí v celé šíři právě na chodníku.
67. Dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět na chodník, a tedy i parkovat (dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce). Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Bylo tak na žalobci, aby v rámci procesní obrany tvrdil a dokládal, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, případně zpochybnil skutečnost, že se jednalo o chodník. Žalobce byl ale v průběhu správního řízení zcela pasivní (k procesní pasivitě účastníka správního řízení srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. května 2017 č. j. 10 As 24/2015-71).
68. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, konstatoval, že „je nutné rovněž výraz *chodník* chápat shodně jako v běžném životě: *chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé.*“ Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31, uvedl, „že pojem „chodník“ není v žádném právním předpise definován a nutno tedy vycházet z jeho významu v obecné řeči (srov. ČERNÍNOVÁ, M., ČERNÍN, K., TICHÝ, M. *Zákon o pozemních komunikacích. Komentář. Praha: Wolters*

Kluwer, a. s., 2015. 528 s., str. 269). Pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě“.

69. Podle názoru soudu je stav na místě jasně zachycen na fotografiích, které jsou součástí správního spisu. Na fotografiích ve správním spise lze zřetelně rozpoznat, že se vozidlo nachází v prostoru, který je stavebně technologicky oddělen od vozovky. Oddělený prostor chodníku a vozovky zřetelně determinuje odlišný účel obou zón.
70. Skutečnosti, že se v místě u budovy jedná o chodník, odpovídá i záznam v tzv. technickém pasportu komunikací, vedeném Brněnskými komunikacemi na č. l. 28 správního spisu.
71. Na základě shora uvedeného má soud za prokázané, že vozidlo žalobce na adrese stálo na chodníku, aniž by zde bylo stání či zastavení povoleno.
72. Soudu je známo i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, které poukazuje na to, že „*správní úřady tak svůj závěr, že se jedná o chodník, nedoložily příslušným rozhodnutím, nýbrž toliko jeho stavebně technickým popisem, což však zjevně nepostačuje.*“ Nicméně ve věci posuzované druhým senátem Nejvyššího správního soudu „*bylo prokázáno, že předmětný pozemek je podle výpisu z katastru nemovitostí využíván jako společný dvůr, nikoliv jako komunikace.*“
73. V nyní posuzované věci nic obdobného žalobce ve správním řízení ani v řízení před soudem netvrdil ani neprokazoval. Pouze trval na tom, aby bylo předloženo rozhodnutí o zařazení komunikace jako chodníku. Podle názoru zdejšího soudu však správní orgán prvního stupně shromáždil dostatek důkazů, že daná komunikace je skutečně chodníkem, neboť toto vyplývá jak z technického stavu, faktických zjištění i pasportu místních komunikací a tyto důkazy nebyly jakkoliv věrohodně zpochybněny.
74. Žalobní námitce proto soud nevyhověl.

Nehoda

75. Žalobce namítá, že správní orgán neprokázal tvrzení, že jednání řidiče P. nemělo za následek dopravní nehodu.
76. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla). V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, která existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody)

usuzovat i z „příčin a následků“. Ze zjištěného důkazního stavu nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení na chodníku) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.

77. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že *„[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“* Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: *„[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“.* Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje i v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

78. Ani v případě této námitky neshledal soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Výzva k úhradě určené částky

79. Žalobce dále namítá, že ve výzvě, která byla žalobci doručena, nebylo řečeno, jak mělo dojít k užití chodníku a popis skutku tak nebyl v souladu s § 125h odst. 4 silničního zákona, neboť výzva neobsahovala dostatek údajů k závěru, že skutečně došlo ke správnímu deliktu dle § 125f silničního zákona.

80. Ve výzvě ze dne 24. 11. 2015, resp. z dne 29. 12. 2015, kterou byl žalobce vyzván k úhradě stanovené částky, nebo oznámení pachatele přestupku byly správní delikty vymezeny obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě prvostupňového rozhodnutí, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v zahájení řízení.

81. Žalobce rovněž namítal, že pokuta 700 Kč ve výzvě nebyla nijak odůvodněna, a jedná se tak o projev libovůle.

82. Podle ustanovení § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době vydání výzev se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.

83. Podle ustanovení § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu ve stejném znění bylo možno v blokovém řízení uložit za přestupek podle ustanovení § 125c odstavce 1 písm. k) zákona o silničním provozu pokuta do 2.000 Kč.
84. Zákon o silničním provozu prostřednictvím citovaných ustanovení jasně stanovuje maximální hranici, kterou lze uložit, a tato hranice nebyla překročena.
85. Již Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém rozhodnutí ze dne 29. 7. 2014, č. j. 58A 4/2014-7, jasně konstatoval, že výzva podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu není rozhodnutím ve smyslu s.ř.s., neboť výzva nezakládá, nemění, neruší ani neurčuje práva a povinnosti adresáta výzvy. Není proto na soudu, aby přezkoumával tuto výzvu, ani v tomto řízení, neboť se nejedná ani o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.
86. Žalobní námitka taktéž není důvodná.

Retroaktivita

87. Dále žalobce namítá, že správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhodoval podle právních předpisů účinných v době údajného protiprávního jednání, nicméně následně uvádí, že rozhoduje podle právní úpravy účinné do 19. 2. 2016. S ohledem na novelu silničního zákona č. 268/2015 Sb. správní orgán uvádí rozporné informace o tom, podle jaké časové verze právních předpisů rozhodoval.
88. V případě námitky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán prvního stupně posuzoval aplikovatelné znění právní normy v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k sankci. Na tomto místě hovoří o tom, že první úprava účinná od 20. 2. 2016 není pro provozovatele vozidla příznivější, a proto byla sankce za delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil.
89. Sankce byla žalobci ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který ve znění účinném do 19. 2. 2016 zněl: Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
90. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobce a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně uvedl, že rozhodoval o sankci ve znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, tak rozhodoval podle správného znění zákona a správně posoudil až znění zákona, které bylo účinné až od 20. 2. 2016. Za této situace nevidí soud v této námitce důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobci nemohlo vzniknout žádné dotčení na jeho právech.
91. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

Protiústavnost

92. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.
93. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
94. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

B. Z.